

Βίος οσίου πατρός ημών Γεωργίου Χατζη-Γεώργη του Αγιορείτου του εκ Καππαδοκίας (1809 - 17 Δεκεμβρίου 1886)

[/ Πεμπτούσια](#)

Ο Οσιότατος πατέρας Γεώργιος γεννήθηκε στην Κερμήρα της Καισάρειας της Καππαδοκίας το 1809. Οι γονείς του ήταν πλούσιοι, όχι μόνον από αρετές, αλλά και από αγαθά του Θεού, με τα οποία βοηθούσαν τους φτωχούς. Ο πατέρας του ονομαζόταν Ιορδάνης και ήταν από την Κερμήρα, η δε μητέρα του Μαρία ήταν από την Γκέλβερη (Ναζιανζό).

Αφού απέκτησαν δύο παιδιά, τον Γαβριήλ (Χατζη-Γεώργη) και τον Αναστάσιο, μετά ζούσαν πió πνευματικά, εν παρθενία. Η μητέρα του είχε ασκητικό πνεύμα από μικρή. Είχε αδελφή μοναχή, την οποία επισκεπτόταν με τα παιδιά της. Στον μικρό Γαβριήλ που άκουγε τις διάφορες διηγήσεις από την θεία του για τους ασκητές, άναψε η επιθυμία στην παιδική του καρδιά να γίνει Μοναχός και προσπαθούσε να μιμηθεί τους ασκητές με αυστηρές νηστείες και προσευχές.

Ο πατέρας του ήταν ευλαβής, έλειπε όμως πολύ καιρό από το σπίτι λόγω της απασχόλησής του με το εμπόριο. Η μητέρα του Μαρία, επειδή είχε περισσότερη ευλάβεια, έπαιρνε μαζί της τον μικρό Γαβριήλ και αγραπνούσε με άλλες γυναίκες, τότε στις σπηλιές και τότε στα εξωκκλήσια.

Όταν μεγάλωσε ο Γαβριήλ, πήγε στο σχολείο, αλλά δεν μπορούσε να μάθει γράμματα, ενώ ήταν πολύ έξυπνος. Φαίνεται ήταν οικονομία Θεού, για να μάθει με θεϊκό τρόπο γράμματα το αγιασμένο αυτό παιδί. Τέσσερα χρόνια στο σχολείο δεν κατόρθωσε ούτε να συλλαβίζει. Επειδή τον μάλω-ναν οι γονείς του και ο δάσκαλος, εύρισκε ευκαιρία και έφευγε στις σπηλιές. Τις περισσότερες φορές κατέφευγε στη σπηλιά με τα αποτυπώματα του Αγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου που ήταν κοντά στην περιοχή τους. Νήστευε πολύ και προσευχόταν, κάνοντας πολλές μετάνοιες εδαφιαίες, και όταν ένιωθε εξάντληση, έτρωγε χόρτα που φύτεωναν στο βουνό.

Κάποτε μάλιστα απουσίασε ένα μήνα ζώντας μαζί με τους ασκητές που έμεναν

γύρω στις σπηλιές. Τον βρήκαν μετά οι γονείς του και από τότε δεν τον μάλωναν που δεν μπορούσε να μάθει γράμματα.

Μιά μέρα, τον προέτρεψε η μητέρα του να παρακαλέσει την Παναγία, να τον βοηθήσει να μάθει γράμματα. Μετά από τριήμερη νηστεία και πολλές μετάνοιες πήγε νύκτα, για να μην τον δουν οι άνθρωποι, να προσευχηθεί στην Εκκλησία στην οποία υπήρχε Θαυματουργός Ει-κόνα της Θεοτόκου.

Έφθασε στο κατώφλι της κλειστής πόρτας του Ναού και με ευλάβεια και δάκρυα προσκύνησε απ' έξω. Ενώ παρακαλούσε· «Δώσε μου, Βασίλισσα του Ουρανού, να μάθω γράμμα-τα!», ξαφνικά άνοιξαν οι πόρτες της Εκκλησίας, και μπήκε η Θεοτόκος. Παίρνοντάς τον από το χέρι, τον έφερε στην Εικόνα του Χριστού και είπε· «Υιέ μου, δώσε στον μικρό Γαβριήλ να μάθει γράμματα». Κι όπως έλεγε αργότερα ο ίδιος: Μ' αυτά τα λόγια μ' ευλόγησε με το χέρι Της, μ' ασπάσθηκε και είπε: «Τώρα, έμαθες γράμματα». Μετά μπήκε στην Βόρεια πύλη του Ιερού.

Ο Γαβριήλ έψαξε σ' όλη την Εκκλησία, αλλά δεν μπόρεσε να βρει την Παναγία! Όταν ήλθε ο νεωκόρος για να σημάνει την ώρα της ακολουθίας, βλέπει τις πόρτες ανοιχτές και τον Γαβριήλ μέσα στον Ναό! Τον ρώτησε με έκπληξη!

— Πως βρέθηκες εδώ;

Ο Γαβριήλ του διηγήθηκε όλα όσα συνέβησαν. Ο νεωκόρος, για να διαπιστώσει την αλήθεια, του έδωσε ένα βιβλίο να διαβάσει, και ο Γαβριήλ άρχισε να διαβάζει ωραία και καθαρά. Τότε του είπε. «Πράγματι, εκείνη η γυναίκα ήταν η Πανα-γία!».

Μετά από αυτό το θείο γεγονός, οι γονείς του και όλοι οι συγγενείς του τον είχαν σε ευλάβεια. Ο Γαβριήλ όμως και πάλι πήγαινε στις σπηλιές και ασκήτευε· μαζί με τους φίλους του έκτισαν μικρό Μοναστηράκι με Ναό και κελλάκια, έχοντας τον Γαβριήλ για Ηγούμενο.

Σε ηλικία δεκατεσσάρων χρόνων ακολούθησε τους συγγενείς του στην Κωνστα-ντινούπολη, γιατί είχαν μάθει ότι τούρκεψε ο θείος του που έμενε εκεί. Περνώντας από ένα ερη-μικό τόπο, του είπε ο λογισμός ότι θα εύρισκε εκεί ερημίτες να τους πει να προσευχηθούν για τον θείο του. Δεν βρήκε όμως κανέναν ασκητή. Έχασε και τους συντρό-φους του και λυπημένος παρακαλούσε τον Άγιο Γεώργιο να τον βοηθήσει. Ξαφνικά, παρου-σιάζεται ο Άγιος με στολή αξιωματικού, με φωτεινό πρόσωπο, τον πήρε στο άλογό του και τον έφερε στους συντρόφους του, οι οποίοι θαύμασαν και δόξασαν τον Θεό!

Μόλις έφθασαν στην Κωνσταντινούπολη, επισκέφτηκε μαζί με τους συγγενείς του τον θείο του, με πολύ πόνο. Ο Γαβριήλ παρέμεινε κοντά του και προσευχόταν πολύ.

Έκανε σκληρούς αγώνες για να επιστρέψει στον Χριστιανισμό, όχι μόνον ο θείος του, αλλά κι ένας ιερέας μαζί με μερικούς άλλους, που είχαν τουρκέψει και εκείνοι από φόβο. Οι θερμές προσευχές του Γαβριήλ, με τις νηστείες και τις πολλές εδαφιαίες μετάνοιες, βοήθησαν για την θεία επέμβαση, και έγιναν κατ' αρχάς κρυφοί χριστιανοί και αργότερα έφυγαν στην Σμύρνη. Όλοι αγωνίστηκαν με συντριβή και αναπαύθηκαν με μετάνοια.

Ο Σουλτάνος στα τέσσερα χρόνια που ήταν στην αυλή του ο Γαβριήλ θαύμασε την ασκητική ζωή του. Πως ένας νέος δεν επιθυμούσε τις ανθρώπινες δόξες και τις κοσμικές απολαύσεις, μένει σ' ένα σκοτεινό υπόγειο και τρώει μία φορά την ημέρα μιά χούφτα βρεγμένο κριθάρι; Όλη την νύχτα να προσεύχεται και να κάνει μετά-νοιες. Η άγια ζωή του μικρού Γαβριήλ είχε αλλοιώσει τον Σουλτάνο και έγινε κρυφός Χριστιανός. Αγαπούσε και βοηθούσε κατόπιν τους Χριστιανούς.

Ο Γαβριήλ σε ηλικία δέκα οκτώ χρόνων παρακαλούσε με δάκρυα την Παναγία, να τον βγάλει από την αυλή του Σουλτάνου και να του δείξει οδόν σωτηρίας.

Κάποτε, ενώ βρισκόταν στην Θεία Λειτουργία, στον Ναό του Πατριαρχείου, μπροστά στην εικόνα της Θεοτόκου, με δάκρυα την παρακαλούσε να τον οδηγήσει και να τον πληροφορήσει τι να κάνει. Για μιά στιγμή βλέπει την Βασίλισσα των Ουρανών να έρχεται απ' την εικόνα κοντά του, ντυμένη με ολόλαμπρη λευκή ενδυμασία και τον συμβούλεψε: «Πήγαινε στην αποβάθρα, όπου θα δεις ένα Μοναχό· μ' αυτόν να πας στο Άγιον Όρος».

Ο Γαβριήλ πήγε στην αποβάθρα και είδε ένα σεβάσμιο Μοναχό. Ήταν ο Ηγούμενος της Μονής Γρηγορίου, ο Γρηγόριος. Τον παρακάλεσε να τον πάρει μαζί του στον Άθωνα αλλά αυτός αρνήθηκε γιατί απαγορευόταν να παίρνουν παιδιά και όσους δεν είχαν γένια. Αν και διηγήθηκε στον Ηγούμενο πως η Παναγία του είπε να τον πάρει στο Άγιον Όρος, αυτός δεν έδωσε καμμιά προσοχή στην εύνοια της Κυρίας Θεοτόκου, η οποία μπορεί να ενεργεί και αντίθετα με τις ανθρώπινες διατάξεις, όσο καλές και εάν φαίνονται.

Ο καπετάνιος του πλοίου, που είδε την άρνηση του Ηγουμένου, πόνεσε και είπε στον Γαβριήλ να μπει κρυφά στο πλοίο και να φανερωθεί στον Γέροντα, όταν φθάσουν στον Άθωνα.

Από την Κωνσταντινούπολη ο Γαβριήλ έφυγε το 1828 και μετά από λίγες ημέρες έφθασε το πλοίο στην Μονή Γρηγορίου. Βγήκε και ο Γαβριήλ και έπεσε στα πόδια του Ηγουμένου με δάκρυα στα μάτια, λέγοντας· «η Παναγία μ' έφερε στο Άγιον Όρος». Ο Ηγούμενος, αν και αρνήθηκε πάλιν, κάμφθηκε από τις παρακλήσεις των πατέρων της Μονής και τον δέχθηκε. Του έδωσαν αμέσως το διακόνημα του

παραμάγειρα, και διακονούσε πρόθυμα και αγωνιζόταν φιλότιμα στα πνευματικά.

Όταν ήλθε η πανήγυρη της Μονής, του Αγίου Νικολάου, οι πατέρες ήταν στενοχωρημένοι γιατί λόγω της κακοκαιρίας δεν μπόρεσαν να ψαρέψουν και δεν θα είχαν ψάρια για να παραθέσουν στην τράπεζα. Ο αρχάριος Γαβριήλ παρακάλεσε τον Άγιο Νικόλαο να φροντίσει αυτός. Την παραμονή της εορτής πετάχτηκαν θαυματουργικά στον αρσανά της Μονής αρκετά μεγάλα και καλά ψάρια. Οι αδελφοί τα ανέβασαν στην Μονή με χαρά και τα ετοίμασαν δοξάζοντας τον Θεό.

Μετά από αυτό το θείο γεγονός, και μετά από παραμονή δύο μηνών στην Μονή, ο Γαβριήλ έφυγε για τα Καυσοκαλύβια, για να μη τον ευλαβούνται οι πατέρες της Μονής. Στην Σκήτη των Καυσοκαλυβίων ήταν ένας έμπειρος πνευματικός, ο Παπα-Νεόφυτος «Καραμανλής», συμπατριώτης του, μεγάλος βιαστής και με πολλή Χάρη Θεού. Πήγε λοιπόν και τον βρήκε στον Άγιο Γεώργιο.

Ο «Παπα-Νεόφυτος», μόλις είδε τον νεαρό Γαβριήλ, τον δέχθηκε με χαρά, γιατί έβλεπε την Χάρη του Θεού στο πρόσωπό του. Άφησε τον Γαβριήλ στην σπηλιά του Οσίου Νήφωνος, όπου ασκήτευε και ο ίδιος τον περισσότερο καιρό, για να τον προφυλάξει από τους βάρβαρους Τούρ-κους, που εκείνη την εποχή ήταν στο Άγιον Όρος. Εκεί στην σπηλιά αγωνίστηκε σκληρά, με φιλότιμο, τέσσερα χρόνια, χωρίς να βλέπει άνθρωπο, εκτός από τον Γέροντά του, που τον επισκεπτόταν και τον κοινωνούσε τα Άχραντα Μυστήρια.

Όταν ενηλικιώθηκε, επέστρεψε στην Σκήτη κοντά στον Γέροντά του, στην Καλύβη του Αγίου Γεωργίου, όπου έμεναν και άλλοι εννέα παραδελφοί του.

Ενώ ήταν ακόμη δόκιμος ο Γαβριήλ, παρουσίαζε σημεία προχωρημένου Μοναχού. Κάποτε λοιπόν, ενώ προσευχόταν, άκουσε την φωνή του Γέροντά του να του λέει· «Καλογέρια μου, σώστε με». Έτρεξε αμέσως και το είπε στον μεγαλύτερο παραδελφό του, αλλ' εκείνος δυστυ-χώς τον μάλωσε.

Ο Γαβριήλ πήγε ξανά στο κελλί του και συνεχίζοντας να προσεύχεται άκουσε ξανά την φωνή του Γέροντα πιά έντονα να λέει· «Καλογέρια μου, σώστε με! Βρίσκομαι κοντά στον Σταυρό, που είναι στον Ζυγό, πριν την Κερασιά και κινδυνεύω. Βοηθείστε με!».

Πηγαίνει πάλι ο Γαβριήλ στον παραδελφό του και του λέει.

- Ο Γέροντάς μας κινδυνεύει και βρίσκεται ψηλά στον Σταυρό.

Εκείνος όμως τον μάλωσε πιά πολύ αυτήν την φορά.

- Τόσο πλανεμένος είσαι; Ακούς την φωνή του Γέροντα από τον Σταυρό, που απέχει δύο ώρες με καλό καιρό;

Τότε ο Γαβριήλ με πόνο τον παρακάλεσε.

- Κάνε, πάτερ μου, ένα κομποσχοίνι με σταυρούς και δώσε προσοχή και θα δεις.

Μόλις λοιπόν άρχισε και εκείνος να κάνει ένα - δυό σταυρούς, λέγοντας την ευχή, άκουσε την σπαρακτική φωνή του Γέροντά τους. Αμέσως τύλιξαν βέργες με σχοινιά γύρω στα πόδια τους, για να μη βουλιάζουν στα χιόνια, και ξεκίνησαν. Έκαναν περίπου μισή μέρα για να ανέβουν στο σημείο που βρισκόταν ο Γέροντας, γιατί είχε πολλά χιόνια.

Όταν έφθασαν τον βρήκαν σχεδόν νεκρό, παραχωμένο στα χιόνια. Τον μετέφεραν κατ' αρχάς στην Κερασιά, για να συνέλθει. Η θερμή προσευχή του Γαβριήλ έσωσε τον Γέροντά του.

Αφού έγινε καλά ο παπα-Νεόφυτος, κατέβη-καν στα Καυσοκαλύβια, και μετά από λίγο εκάρη Μοναχός ο Γαβριήλ, εκεί στην Καλύβη τους, και μετονομάσθηκε Γεώργιος, και αργότερα από το προσκύνημά του στους Α-γίους Τόπους πήρε το «Χατζή-Γεώργης».

Επειδή είχε αυξηθεί η Συνοδεία του παπα-Νεόφυτου στα Καυσοκαλύβια, ανέβηκαν στην Κερασιά, για να έχουν και περισσότερη ησυχία. Εκεί ο παπα-Νεόφυτος είχε δει όραμα κι έβαλε το αυστηρό τυπικό της διαρκούς νηστείας και αδιάλειπτης προσευχής. Μετά άφησε τον πατέρα Γεώργιο, τον Χατζη-Γεώργη, για Γέροντα, το 1848, και εκείνος πήρε κελλί στις Καρυές.

Οι πατέρες της Συνοδείας του στην Κερασιά, ένιωθαν μεγάλη σιγουριά πνευματική και στον Χατζη-Γεώργη, γιατί είχε κάνει ο ίδιος υποτακτικός προηγουμένως και μπορούσε να καταλάβει τους υποτακτικούς. Επειδή ο Γέροντας είχε αγιότητα, τα καλογέρια του υποτάσσονταν από ευλάβεια και όχι από φόβο.

Στον εαυτό του δε, ήταν πολύ σκληρός και συνέχεια αύξανε την άσκησή του. Μετά από πολύχρονους αγώνες, επόμενο ήταν να εξαντληθεί, αλλά και να εξαϋλωθεί. Ενώ πονούσαν τα πόδια του από την ορθοστα-σία κατά την προσευχή, και ιδίως τα γόνατα από τις πολλές γονυκλισίες, και γενικά όλο το κορμί του από την άσκηση, ο Γέροντας συνέχιζε το αυ-στηρό του τυπικό και δεν έπαιρνε ποτέ φάρμακα. Έλεγε δε στους υποτακτικούς του και στους επι-σκέπτες: «Το καλύτερο φάρμακο είναι η συχνή Μετάληψη των Αχράντων του Χριστού Μυστη-ρίων. Η συχνή Εξομολόγηση και η Θεία Μετά-ληψη είναι η σπουδαιότερη και απαραίτητη προϋπόθεση για την επίγεια πνευματική αγαλλίαση και την Ουράνια ευφροσύνη».

Μετά από τέτοια υπερφυσική άσκηση που έκανε ο Γέροντας και από τέτοια υπομονή και καρτερία που έδει-χνε στους φρικτούς πόνους και τους ταπεινούς λογισμούς που είχε, ώστε να πιστεύει ότι ήταν πολύ αμαρτωλός και έπρεπε να καθαρισθεί η ψυχή του με τους πόνους των ασθενειών, επόμενο ήταν να του δοθεί

άφθονη η Χάρη του Θεού, και να μην αρρωσταίνει ποτέ, σ' όλη του τη ζωή.

Έλεγε πως πρέπει με ταπεινοφροσύνη και υπομονή να δεχόμαστε κάθε δοκιμασία και θλίψη που μας στέλνει ο Θεός, για να καθαρισθεί εντελώς η ψυχή μας από τις εν γνώσει και αγνοία αμαρτίες. Συμβούλευε ανάλογα τον καθένα, με διάκριση, και παρηγορούσε τις ψυχές και βοηθούσε με τις καρδιακές του προσευχές. Το πρόσωπό του ακτινοβολούσε απ' την αγία του ζωή και σκορπούσε θεία Χάρη στις πονεμένες ψυχές. Η φήμη του είχε φθάσει παντού, και έτρεχαν οι άνθρωποι για να ωφεληθούν πνευματικά.

Δεν είχε σχέδια δικά του, γι' αυτό τον πέρασε ο Θεός στο θείο Του σχέδιο, τον έκανε Πνευμα-τικό Πατέρα. Επειδή είχε γνωρίσει την μεγάλη αξία του Αγγελικού Σχήματος, δεν επιθύμησε άλλα αξιώματα. Πολλοί ήθελαν να γίνουν υποτακτικοί του, και ιδίως ανήλικα παιδιά που τα κρατούσε, από ηλικίας δέκα πέντε χρόνων, και τα προστάτευε σαν στοργικός Πατέρας και αυτά όχι μόνον δεν δημιουργούσαν δυσκολία στο αυστηρό τυπικό, αλλ' αντιθέτως ξεπερνούσαν τους μεγάλους στην άσκη-ση.

Η συνηθισμένη τους τροφή ήταν ξηροί καρποί και μέλι. Αρτύσιμα ποτέ δεν έτρωγαν, ούτε και λαδερά. Το δε Πάσχα, αντί για αυγά, έβραζαν πατάτες και τις έβαφαν κόκκινες. Όλες τις Άγιες ημέρες, τις χαίρονταν πνευματικά και όχι με καλά φαγητά. Η Χάρη του Θεού τους δυνάμωνε και σωματικά και ήταν υγιέστατοι.

Είχε μεγάλη παρρησία στον Θεό ο άγιος Γέροντας, όπως και οι πατέρες της συνοδείας του, διότι είχαν γίνει σαν Άγγελοι. Ο νους τους βρισκόταν πάντα στον Θεό.

Είχε περίπου εκατό υποτακτικούς ηλικιωμένους, που οι περισσότεροι ήταν Ρώσοι, σε άλλα κελλιά γύρω του, επειδή δυσκολεύονταν να προσαρμοσθούν στο αυστηρό τυπικό του, τους οποί-ους οικονομούσε και στα απαραίτητα, για να είναι αμέριμνοι και να κάνουν προσευχή.

Μετά από παράπονα για το αυστηρό του τυπικό μερικών μοναχών στην Ιερά Μονή της Λαύρας ο άγιος Γέροντας υπήκουσε αμέσως και από τότε κατέλυαν λάδι κάθε Σαββατο-κύριακο και έβραζαν και λάχανα.

Κάποτε έναν αγριόχοιρο, που κατέστρεφε τα λάχανα του κήπου, τον σταύρωσε και τον διέταξε να μην ξανάρθει. Πράγματι, από τότε δεν ξαναφάνηκε.

Άλλοτε πάλι, από την Κερασιά ο Γέροντας είχε πάει με τον υποτακτικό του Αβραάμ ψηλά στον Άθωνα για να κόψουν ξύλα. Αφού έκοψαν αρκετά, άπλωσε το σχοινί, τα στοίβαξε και είπε στον π. Αβραάμ να τα φορτωθεί. Ε-κείνος παραξενεύτηκε, γιατί

ήταν πολλά — ούτε τέσσερα ζώα δεν θα μπορούσαν να τα μεταφέρουν —, αλλά πίστευε στην αγιότητα του Γέροντά του και κάθησε να τα φορτωθεί. Ο Χατζη-Γεώργης σταύρωσε το φορτίο και βοήθησε τον Αβραάμ να σηκωθεί. Έλεγε δε αργότερα ο ίδιος: «Λες και είχα στην πλάτη μου ένα ελαφρό πάπλωμα».

Με το διορατικό χάρισμα που είχε ο Γέροντας πλησίαζε ανθρώπους που έρχονταν σε απόγνωση και τους παρηγορούσε και τους βοηθούσε να σωθούν. Άνοιγαν τις πονεμένες τους καρδιές και θεραπεύονταν. Όλοι μιλούσαν με θαυμασμό και ευλάβεια γι' αυτόν.

Θεοφώτιστες ήταν οι νουθεσίες του και η φιλοξενία του πλούσια. Το εργόχειρο της συνοδείας ήταν η αγιογραφία. Έκαναν και άλλα εργόχειρα, αλλά δεν έπαυαν να εργάζονται και νοερά με την αδιάλειπτη προσευχή. Όσους πατέρες έβλεπε να αγαπούν τις μετάνοιες και την προσευχή, τους απάλλαζε από τα διακονήματα και τους έλεγε να κάνουν συνέχεια προσευχή και μετάνοιες για την σωτηρία των ψυχών όλου του κόσμου.

Παρά την σκληρή άσκηση, ήταν υγιής και περπατούσε τόσο ελαφρά, θαρρείς και πετούσε. Το πρόσωπό του έλαμπε και είχε ένα γλυκό κοκκινωπό χρώμα. Είχε μέτριο ανάστημα, ήταν λεπτός και αποτελείτο σχεδόν από κόκκαλα, νεύρα και δέρμα. Ήταν μονοχίτων, μ' ένα ζωστικό και ένα παντελόνι. Περπατούσε πάντα ξυπόλυτος και μόνο στον Ναό φορούσε κάτι χονδρές κάλτσες.

Χαιρόταν στις αγρυπνίες και τρεφόταν απ' αυτές πνευματικά. Το κελλί του σχεδόν δεν τον έβλεπε, γιατί την νύχτα τον έβλεπε η Εκκλησία, και την ημέρα οι πονεμένοι άνθρωποι.

Με μιά ματιά που έρριχνε στους μοναχούς του, διάβαζε τους λογισμούς τους, καθώς και τις καρδιές τους, με το διορατικό του χάρισμα.

Κάποτε, είχε προβλέψει κι ένα ατύχημα που θα συνέβαινε στην οικογένεια του Τσάρου και τον προειδοποίησε με γράμμα. Ο Τσάρος, δεν έλαβε σοβαρά την προειδοποίηση. Όταν μετά από έξι μήνες στο σημείο και την ημέρα που του είχε προσδιορίσει ο Γέροντας, τουμπάρησε η αμάξα του, αλλά δεν έπαθαν τίποτα, τότε θυμήθηκε τα προφητικά λόγια του Χατζη-Γεώργη και κατάλαβε πως σώθηκαν με τις ευχές του.

Έκτοτε ο Τσάρος τον είχε σε πολλή ευλάβεια και του έστελνε επίσημους ανθρώπους για να τον συμβουλεύονται. Επόμενο όμως ήταν να δημιουργήσει ζήλειες σε μερικούς Ρώσους Μοναχούς το ότι πήγαιναν οι Ρώσοι στον Χατζη-Γεώργη, που ήταν Έλληνας, και δεν πήγαιναν να συμβουλευτούν αυτούς που ήταν Ρώσοι.

Επειδή ζούσε πολύ ασκητικά με την Συνοδεία του, τις ευλογίες που του έστελλαν τις έδινε ευλογία στους άλλους συνασκητές ή σε φτωχούς, με αφθονία. Γι' αυτό είχε επικρατήσει να λένε: «δίνει σαν Χατζη-Γεώργης», όταν κανείς σκορπούσε ευλογίες με απλοχεριά στους φτωχούς.

Όσοι τον γνώρισαν, τον ευλαβούνταν ως Άγιο, όπως φυσικά και ήταν. Μάλιστα, πολλοί ευλαβείς προσκυνητές Ρώσοι έπαιρναν φωτογραφίες του και τις πήγαιναν στους άρρωστους στην Ρωσία, οι οποίοι τις ασπάζονταν με πίστη και θεραπεύονταν.

Την ίδια εποχή υπήρχε μεγάλη διχόνοια μεταξύ Ελλήνων και Ρώσων στην Ι. Μονή Αγίου Παντελεήμονος. Είχαν καλέσει τον Γέροντα Χατζη-Γεώργη, για να τους συμφιλιώσει, και εκείνος πηγαινοερχόταν δύο μήνες και έκανε προσευχή. Μετά είδε σε όραμα την Παναγία να μοιράζει εξ ίσου ευλογίες στους Έλληνες και στους Ρώσους, και κατάλαβε ότι έπρεπε να μείνουν και οι Έλληνες και οι Ρώσοι στο Μοναστήρι και να έχουν αγάπη. Οι σκανδαλοποιοί όμως και των δύο παρατά-ξεων, όχι μόνο δεν υπάκουσαν στην συμβουλή του Γέροντα Χατζη-Γεώργη, που ήταν η επιθυμία της Παναγίας, αλλά και συμφώνησαν να τον διώξουν από την Μονή.

Ο Γέροντας επέστρεψε στην Κερασιά, αλλά και εκεί είχε συνέχεια πόλεμο και από Ρώσους και από Έλληνες. Οι Ρώσοι συκοφαντούσαν τον Χατζη-Γεώργη στους Έλληνες ότι είναι φιλωρώσος. Ορισμένοι δε καχύποπτοι Έλληνες, επειδή ήταν ερεθισμένη η κατάσταση τότε, τα πίστεψαν, και διέλυσαν την αγγελική αδελφότητά του. Άφησαν μόνον έναν ιερομόναχο Μηνά και άλλους τρεις μοναχούς, Έλληνες, τον Γαβριήλ, Βικέντιο και Συμεών στον Άγιο Δημήτριο.

Οι μεγάλοι πατέρες σκόρπισαν σε διάφορα μέρη του Αγίου Όρους από δυό-δυό και από τρεις-τρεις. Ο Γέροντας Χατζη-Γεώργης όμως που είχε και την ευθύνη των μικρών, πήγε στην Ι. Μονή Γρηγορίου, και έκτισε ένα κελλί του Αγίου Στεφάνου, ψηλά στο δάσος, και είχε όλα τα μικρά καλογέρια της συνο-δείας του. Επειδή υπήρχαν πολλοί εργάτες κοσμικοί στο Γρηγοριάτικο δάσος, ο Γέροντας έλεγε στους μικρούς μοναχούς, όχι μόνο να μην συζητούν με κοσμικούς, αλλά και να τους αποφεύγουν. Αυτοί όταν έβλεπαν κοσμικούς κρύβονταν στα κλαριά και έλεγαν την ευχή, μέχρι εκείνοι να απομακρυνθούν.

Ορισμένοι συκοφάντησαν τον άγιο Γέροντα στην Μονή Γρηγορίου λέγοντας ότι έχει και άλλους πολλούς μονα-χούς κρυμμένους στο βουνό, τους οποίους δεν έχει γραμμένους στην Μονή, και κρύβει τα σχέδιά του. Οι Γρηγοριάτες το πίστεψαν και τον έδιωξαν από την περιοχή τους. Ο Γέροντας τότε φιλοξενήθηκε από τον υποτακτικό του π. Ευλόγιο, στον Άγιο Γεώργιο «Φανερωμένο», και μετά πήρε το Ρωσικό κελλί του Αγίου Στεφάνου στην Καψάλα.

Δεν έπαψαν όμως να βάζουν σκάνδαλα οι άνθρωποι που τον ζήλευαν και τον φθονούσαν, μέχρι που έπεισαν και την Ιερά Κοινότητα του Αγίου Όρους και υπέγραψαν την εξορία του από το Άγιον Όρος στις 27 Οκτωβρίου του 1882.

Έφθασε στον τόπο της εξορίας του, στον Μαρ-μαρά, στην Κωνσταντινούπολη, πληγωμένος και αποχωρισμένος πιά από τα πνευματικά του παιδιά και από το Περιβόλι της Παναγίας. Βρήκε ένα ερημωμένο Μοναστήρι, κοντά στην Κωνσταντι-νούπολη, του Αγίου Ερμούλου και Αγίου Παντελεήμονος, και συνέχισε πάλι την ασκητική ζωή του. Η παρουσία του στην Κων-σταντινούπολη, εκείνη την

εποχή, ήταν βάλσαμο θεϊκό στις ψυχές των πονεμένων χριστιανών, διότι υπέφεραν πολύ από τον βάρβαρο Σουλτάνο Αβδούλ-Χαμίτ κατά το 1883. Δεν σκορπούσε μόνο θεϊκή παρηγοριά στις πονε-μένες ψυχές, αλλά και θεράπευε πονεμένα σώματα με την Χάρη του Θεού που διέθετε και έκανε θαύματα! Ακόμη και η ζώνη του θαυματουργούσε!

Ο ίδιος συνέχισε την άσκησή του μέχρι τον τελευταίο χρόνο της ζωής του, τον οποίο πέρασε στο κρεβάτι. Πονούσε όλο το σώμα του και περισσότερο τα πόδια του, και δεν μπορούσε να περπατήσει. Ο άγιος Γέρον-τας και από το κρεβάτι του πόνου, ενδιαφερόταν για τον πόνο των άλλων.

Μέχρι την τελευταία στιγμή της ζωής του, είχε τον νου του φωτεινό και συμβούλευε με θεία διαύγεια. Μεταξύ των άλλων που έρχονταν για βοήθεια πνευματική, τον επισκέφτηκαν στα τελευταία του και άνθρωποι που είχαν ανάγκη οικονομική, γιατί νόμιζαν πως θα είχε στην τράπεζα πολλά χρήματα. Ο Χατζη-Γεώργης τότε από το κρεβάτι, δείχνοντας με το χέρι του τον ουρανό, τους είπε· «Εκεί είναι η τράπεζά μου· εδώ δεν έχω χρήματα. Μόνο ένα χρέος έχω ακόμη». Εννοούσε να παραδώσει την ψυχή του στα χέρια του Θεού. Μετά ζήτησε και κοινώνησε και ανεπαύθη εν Κυρίω στις 17 Δεκεμβρίου του 1886, και ετάφη στο Μπαλουκλή, στον Ναό της Ζωοδόχου Πηγής της Θεοτόκου, στον ίδιο τάφο που είχε ταφεί και ο αδελφός του Ανα-στάσιος, τρία χρόνια πριν από την κοίμησή του.

Εκείνες τις ημέρες στο Άγιον Όρος ήταν στο κρεβάτι και ο παπα-Νεόφυτος, ο παραδελφός του, που έμενε στα Κατουνάκια, στην Καλύβη της Κοιμήσεως της Θεοτόκου. Ενώ κοίταζε ψηλά, έχασε τις αισθήσεις του. Όταν συνήλθε, είπε ότι ήταν στην Κωνσταντινούπολη, στου Χατζη-Γεώργη και τους έφερε κόλλυβα και ότι θα έρθει σε τρεις ημέρες για μένα.

Προς έκπληξη των υποτακτικών του ο παπα-Νεόφυτος, χωρίς να έχει καμιά αρρώστια, μέσα σε τρεις ημέρες, δηλαδή στις 20 Δεκεμβρίου 1886, παρέδωσε ειρηνικά και αυτός την ψυχή του, ενώ ο Χατζη-Γεώργης είχε φύγει στους ουραμούς στις 17 Δεκεμβρίου 1886, ακριβώς την ημέρα και την ώρα που είχε δει το όραμα.

Με εντολή του Παναγιωτάτου Πατριάρχου Ιωακείμ του Γ' έγινε επίσημη νεκρώσιμη ακολουθία από τον Επίσκοπο Δυρραχίου Βησσαρίωνα και ολόκληρο τον κλήρο, και εκφωνήθηκε συγκινητι-κός επικήδειος. Συνόδευσε τον Άγιο Γέροντα Χατζη-Γεώργη πολύ πλήθος λαού· ανάμεσά τους υπήρχαν παιδιά, μαθητές του σχολείου, τους οποίους όσο ζούσε, πολύ βοήθησε. Όλοι πόνεσαν που έχασαν τον προστάτη τους, ακόμη και οι Τούρκοι, διότι και πολλοί απ' αυτούς είχαν ευεργετηθεί και θεραπευθεί από διά-φορες αρρώστιες, και τον είχαν σε ευλάβεια. Τον αποκαλούσαν μάλιστα «μπιζίμ μπα-μπά», δηλαδή «Πατέρα μας».

Ο Χατζη-Γεώργης είχε πολλή αγάπη για όλους, άδολη. Ήταν πάντοτε ειρηνικός, ανεξίκακος και συγχωρούσε. Είχε μεγάλη καρδιά, γι' αυτό όλα και όλους τους χωρούσε, όπως ήταν. Είχε εξαϋλωθεί κατά κάποιον τρόπο. Ζώντας την αγγελική ζωή, έγινε Άγγελος και πέταξε στους ουραμούς, διότι δεν κρατούσε τίποτα, ούτε

ψυχικά πάθη ούτε υλικά πράγματα. Όλα τα πετούσε, γι' αυτό και πέταξε ψηλά. Επειδή είχε ταλαιπωρηθεί άδικα από ανθρώπους, πιστεύω να αξιώθηκε διπλό στεφάνι από τον Χριστό, του Οσίου και του Μάρτυρος. Προσπαθούσε να ζει στην αφάνεια, όπως συνήθως και οι άγιοι Πατέρες της Εκκλησίας μας. Δεν έχει καμιά σημασία που η Εκκλησία μας ακόμη δεν τον έχει ανακηρύξει Άγιο, για να του δώσει το φωτοστέφανο. Αυτό που έχει μεγάλη σημασία είναι η φωτεινή ζωή του, το απλό και άκακο σιωπηλό του παράδειγμα. Ήταν γεμάτος από αρετές και από δυνάμεις θεϊκές, τις οποίες διέθετε μαζί με τον εαυτό του για να βοηθά τους συνανθρώπους του. Όταν έγινε η εκταφή των ιερών λειψάνων του, σκόρπισαν άρητη ευωδία.